

Experimentu se zúčastnilo 19 takzvaných žáků z 9. A. Jsou to lidé s těmito délkami chodidel: 25, 27, 25, 28, 26,5; 25, 25, 25, 28,5; 25, 27, 23,3; 25,5; 25, 29, 23,1; 26,5; 25, 27,6 a 23,6 a těmito délkami dlaní: 19,7; 19,5; 17; 19; 18,5; 17,5; 17; 20; 18; 19,4; 16,2; 17; 16,1; 19; 17,1; 18; 18,3; 17,3 a 17,5. Deváťáci, najdete se tam!

Co kdyby lidstvo používalo jako identifikační kódy velikost ruky a nohy? V našem experimentu jsme zjistili následující skutečnosti:

- nejvyšší deváťák/deváťáčka nemusí mít nutně nejdelší chodidlo nebo dlaň;
- naopak menší deváťák/deváťáčka může mít nejdelší chodidlo v celé třídě, tudíž stojí pevně na větší základně než ostatní;
- neméně zajímavým zjištěním bylo, že ten, kdo má nejdelší chodidlo nemusí mít současně nejdelší dlaň.

Z toho mohou plynout další závěry, které jsme s 9. A po praktické části experimentu vyvodili:

- při pohazení velká ruka zaujme větší plochu těla člověka, který pohazení přijímá,
- velikost a otevřenost srdce vůbec nezáleží na výšce člověka, ani na délce jeho chodidla nebo dlaně, ale na dobré vůli takové srdce mít.

Nakonec jsme v našem experimentu zjistili překvapující věc. A to, že naše hřiště, tzv. umělka má proměnlivou délku, která se pohybuje od zhruba 35, 8 m do 47, 9 m – vyplynulo to z měření délek chodidel a dlaní a přesného odkrokování délky hřiště (alespoň tak se deváťáci z áčka vyjádřili: „všichni jsme počítali přesně“).

Na závěr z toho plyne, že realitu si vytváříme sami, našimi přesvědčeními a myšlenkami.

Odezvu na tento i na následující experimenty můžete adresovat na:

odezvy@seznam.cz.